

השבת Le רבי נחמן מברסלב

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל דב בער אדסר בן ר' אייזיק שלמה, זיעו"א

שופטים

אוצר היראה צדיק, מ"ט

כי יפלא ממך דבר ... וקמת ועלית.
 כשרוצה האדם לילך בדרכי התשובה, אז צריך להיות בקי בהלכה, וצריך להיות לו שני בקיאות בחינת בקי ברצוא בקי בשוב, בקי בעייל בקי בנפיק, שזה בחינת **אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאל הנך**, היינו לאחוז את עצמו בהשם יתברך תמיד הן בעליה הן בירידה, וזה עיקר שלימות דרכי התשובה.

אך זה הבקיאות, אף על פי שבאמת העיקר הוא פשיטות ותמימות, אבל זה הפשיטות ותמימות בעצמו לזכות להכניס זאת היטב בלב בני אדם, הוא עמוק ונפלא מאד, ועל זה נאמר **כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם** וכו' **וקמת ועלית אל המקום** וכו', שהוא הבית המקדש שהוא בחינת נקודה העליונה הנ"ל.

ועל כן שם עיקר ההלכה ברורה כי שם היו יושבין הסנהדרי גדולה והכהנים והזקנים, ומבררין כל ההלכות. ועיקר ההלכה ברורה ומשנה ברורה הוא לזכות להלכות כאלו שמכניסין קיום התורה, **כי לא המדרש הוא עיקר אלא המעשה**. ועל כן כל המבקש ומחפש אחר דרכי ה' ועבודתו יתברך, היה צריך לעלות לשם ולקבל מהם.

ועכשיו שחרב הבית המקדש בעוונותינו הרבים, עיקר התיקון הוא על ידי הצדיקי אמת שהם בחינת משה בחינת הבית המקדש, כי כל מי שיש בו דעה כאילו נבנה בית המקדש בימיו.

אבל צריכין לסבול בזיונות ושפיכות דמים הרבה, קודם שזוכין להתקרב להם וגם אחר כך כנ"ל, ומכל שכן שצריכין לסבול כעס וקפידות שכועס עליו לפעמים רבו הצדיק בעצמו, כי כל זה לטובתו. ואז זוכה להיות בקי בהלכה הנ"ל, אשר הבקיאות הזה דהיינו שיוכל להחזיק את עצמו בהשם יתברך תמיד בכל מקום שהוא שם, אפילו בשאול תחתיות ומתחתיו עד אין קץ ואין תכלית, זה הלמוד עמוק ונפלא מאד, וצריכין לשקד הרבה על דלתי בית המדרש של אנשי אמת העוסקים בלמוד הזה, עד שיזכה לקיים זאת באמת.

ועיקר אריכת הגלות הוא מחמת שאין משתדלן להתקרב לצדיקי אמת לקבל מהם בקיאות הזאת. כי צריכין

לבקש ולחפש הרבה אחר רבי כזה שידע מבקיאות הזאת, כי אפילו גדולים ומנהיגים לאו כל אחד זוכה לידע מזה. ועל ידי ההשתדלות והבקשה והחפוש אחר הצדיק האמת, וסובל בזיונות ושפיכות דמים הרבה בשביל זה, על ידי זה זוכה לתשובה שלימה, על ידי שמקבל ממנו בקיאות בהלכה הנ"ל.

וקרא בו כל ימי חייב ...

[אוצר היראה - עצה, כא]

עיקר המלכות הוא על ידי עצות. ועל כן כל מלך יש לו יועצים. כי עיקר בנין המלכות הוא מבחינת עצות כידוע. ועל כן עיקר חלוקת מלכות בית דוד היה על ידי פגם העצות, אשר לא רצה רחבעם לשמוע לעצת הזקנים, והלך אחר עצת הנערים. ועיקר קיום מלכות ישראל הוא על ידי עצות דקדושה

שהוא **תרי"ג עטין** (עצות) שהם כלל התורה, וזה שכתוב אצל מצוות המלך **והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו למען יאריך ימים על ממלכתו** (הלכות הכשר כלים - הלכה ב' אות ז).

מספר חיי מוהר"ן: מקום לידתו וישיבתו ונסיעותיו וסלסוליו, ק"ז

סיפור

ספר רבי שמעון, שפעם אחת, אחר שנעשה מפורסם, נסע עם רבינו זכרנו לברכה דרך כפר אוסיאטין, ששם יגע רבינו זכרנו לברכה בעבודתו הגדולה בבית חותנו, שהיה דר שם, ונסע עמו דרך השדות וכיוצא, והיה רבינו זכרנו לברכה מתגעגע מאד, ואמר כמה היה טוב לפני בכאן כי בכל פסיעה ופסיעה הרגשתי טעם גן עדן.

כי שם באלו הדרכים, היה רגיל לילך ולהתבודד, והיה מצר ומתגעגע מאד, ואמר: **הלא כאן היה טוב לפני מאד, ולמה לי הפרסום של עכשיו?**

גם עוד פעם אחת, ספר בפני שבהיותו בימי נעוריו, כשהיה מתבודד באיזה מקום ביער או בשדה, כשחזר משם, היה כל העולם חדש בעיניו

ונדמה לו, כאלו הוא עולם אחר לגמרי, ולא היה העולם נראה בעיניו כלל כאשר מקודם.

לקוטי עצות אלול, ב-ג

עצות

חודש אלול הוא הזמן המסוגל לזכות לדעת, דהיינו שיזכה לידע ולהבין מה שלא היה יודע מתחילה. ועל ידי זה עושין לבושין חדשים לנשמתו, ונצול מכל הצרות.

אלול מסוגל למול את ערלת לבבו, עד שישים אל לבו וירגיש היטב כאב חטאיו באמת, עד שירגישו גם כל הלבבות של כל הטיפות שנמשכו ממנו לכל מקום שנמשכו וכו', ויהיה נעשה רעש גדול ביניהם וישובו בתשובה כולם.

לקוטי תפילות א' תתקי"ג

תפילה

אבינו מלכנו, אל חי חלקנו צורנו, צוה להציל ידידות שארינו משחת למען בריתך, אשר שמת בבשרנו, זכני מהרה למול את ערלת לבבי ולבב זרעי, ובפרט בימי אלול הקדושים זכני מעתה, שאזכה להכין עצמי באמת, באופן שאזכה בימי אלול הקדושים שיהיה נמול בשלמות לבבי ולבב זרעי באמת, עד שאזכה בחיים חיותי שיתקנו אותי הצדיקים אמתיים בשלמות, אותי ואת זרעי ואת כל התלויים בי, למען לא אבוש ולא אכלם ולא אכשל לעולם ועד.

ולא **אעול בכסופא קמך**, ולא יהיה כח להחטאת לרבוץ על פתח קברי, חס ושלום, רק אזכה לתקן הכל בחיים חיות, בכח וזכות הצדיקים אמתיים, כי אין לי שום תקוה וסמיכה כי אם עליהם לבד, ובכחם והבטחתם אנו מצפים עדין לכל טוב.

אות צ"א

שיחות הר"ן

סגולה להתמדה, שיזכה להיות מתמיד בלמודו, הוא להזהר לבלי לדבר על שום איש ישראלי - כמו כשהכלה היא יפה, אזי האהבה בשלמות, אבל כשיש להכלה איזה חסרון ומום, אזי בודאי אין האהבה בשלמות.

כמו כן, התורה נקראת כלה, כמו שכתוב (דברים לג-ד): **תורה צוה לנו משה מורשה**... ודרשו רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות נו פסחים מט): **אל תקרי מורשה אלא מאורסה**, וכל אחד

אחד אמר לפניו (לפני רבינו הקדוש): שהיה נחא לו יותר, להיות אצלו על שבת תשובה, ולא על ראש השנה. כי אין לו מקום לעמוד שם בבית המדרש. וגם אין לו אכסניא טובה לאכול וללון ומחמת זה, דעתו מבולבל מאוד. ואינו יכול להתפלל בכוונה. על כן היה טוב לפניו יותר, להיות אצלו בזמן אחר ולא בראש השנה.

השיב לו רבינו זכורנו לברכה בזה הלשון: **אם לאכול, אם שלא לאכול, אם לישון, אם שלא לישון, אם להתפלל, אם שלא להתפלל** (היינו שלא להתפלל בכוונה כראוי) **אך ורק, שתהיו אצלי על ראש השנה.**

יהיה איך שיהיה

חזקה ונשגבה שאין כמוה בעולם, שיהיה נמשך שלום גדול בעולם, ותבטל כל מיני מחלוקת מן העולם, ויתגלה ותגלה את הכבוד דקדושה מגלותו, ולא ירדפו אחר הכבוד רק כי אם יברח מן הכבוד, ויכבד כל אחד את חבירו באמת באהבה ואחווה ושלום גדול.

ונוכח כולנו, אנחנו וכל חברתנו וכל עמך בית ישראל, להשוות דעתנו יחד, ותתן לנו לב אחד ודרך אחד, ליראה אותך ולעשות רצונך, ולשוב אליך באמת לאמיתו, ותעזור ותגן ותושיע לנו ולכל ישראל, שלא יהיה כח וכו'.

רבונו של עולם, רבונו של עולם, אדון השלום מלך השלום שלו אתה יודע! אשריהם הרגליים שהולכים ונוסעים להצדיק האמת, באומן שברוסיה, והנלוים אליו; ומי שזוכה לנסוע ולילך אליו, וההליכה היא ברגלין, על ידי זה מגביה בחינת רגלין שהוא בחינת זה העולם העשייה, החפץ ומשתוקק ומתגעגע ומשתדל בכל כוחו שיתגלה ויתגדל ויתפשט ויתפרסם בעולם, גודל נפלאות גדולת נוראות שם הצדיק האמת, **נחל נובע**, שמהפך כל מקומות הרחוקים מאוד, שמגלה אלקותו, שבחכמתו מכניס כל באי עולם אל הקדושה, ואפילו הרחוקים לגמרי בתכלית הריחוק, אל ה' יתברך כל זמן ששם ישראל נקרא עליו, עדיין נתהפכו ונכנסו אל הקדושה ...

אוצר היראה
מהדורא בתרא, ז"ל

התחזקות

צריכין להודיע להטוב הכבוש אצל כל אחד, במקום שכבוש, את שמו דייקא; היינו להזכירו היטב ששמו כלול בשם ישראל הקדושים, כי כל זמן שזוכר היטב שמו עדיין, אזי בקל יכולין להוציאו ממקום שנפל לשם.

ועיקר השכחה, מה שלפעמים הטוב נכבש ונתעלם כל כך, עד ששוכח לגמרי את מעלתו, הוא מה ששוכח את שמו.

וזה בחינת מה שהמת שוכח את שמו כשאינו איש כשר באמת, כי עיקר הוא השם, ששרשו שם ה', וצריך להזכיר את עצמו בכל פעם ששם ישראל נקרא עליו, והשם יתברך יש לו ממנו התפארות פרטי, אף אם הוא כמו שהוא.

ומי שמזכיר את עצמו בזה בכל פעם, בקל יוכל לשוב להשם יתברך, כי אין הטוב שוכח מעלתו לגמרי, מאחר שזוכר עדיין ששמו ישראל, אשר כל העולמות לא נבראו רק בשבילנו וכו' (הלכות סימני בהמה וחיה הלכה ד', אות י"ד).

את life ... את life ...

לרופאה שלימה: **אביה לאה בת אסתר**

לעילוי נשמת **מרדכי זכריה בן פנחס**, ז"ל

רואה), ומחמת שבשורש נשמתם הם מרגישים לפעמים ערבות נעימות השמחה הזאת, על ידי זה נמשך עליהם גם למטה שמחה גדולה בעת שזוכים באיזה שמחה של מצוה. ועל כן על פי רוב רגילים בעת שמחתם לזמר פסוקים ותפלות של התקרבות ישראל לאביהם שבשמים, שזה עיקר שמחתם, וכמו שאנו אומרים בכל יום **אשרנו מה טוב חלקנו וכו'**, כי עיקר השמחה האמתית הוא מה שזוכין לידע מהבורא הכל יתברך, על ידי אמונתנו הקדושה שקבלנו מאבותינו הקדושים.

ולעתיד לבוא שיתגלה מלכותו ואמונתו יתברך לעין כל, כתיב **ה' מלך תגל הארץ ישמחו איים רבים**. וכתוב: **ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים ה' מלך**, ומחמת שעל ידי נגינה דקדושה מבררין הרוח טובה מהרוח רעה, שזה בחינת שמבררין האמונה הקדושה מהכפירות ומאמונות כוזביות ומדבקין ומחזירין הכל להשם יתברך, על כן נמשך שמחה גדולה על ידי הנגינה, כי זה עיקר השמחה מה שיודעין ומאמינים בו יתברך שהוא פעל ועשה הכל כנ"ל.

מספר אבי הנחל ב' מכתב קכ"ז

מכתב

גבולי ארץ ישראל יכולים להתפשט, ויומתח ויתרחב ויתגלה ויתגדל (ויתקדש) הרבה מאוד, על ידי הצדיק האמת.

הצדיק האמת יש לו כח להרחיב ולגדל גבולי ארץ ישראל, שיהיו נמתחין ונתרחבים לאורך ולרוחב הרבה מאוד, בבחינת **הרחיבי מקום אהלך ויריעות משכנותיך יטו אל תשחשוכי וכו' כי ימין ושמאל תפרוצי** וכו', כי בכל מקומות ממשלתו והכל שלנו.

כי הצדיק מהפך כל מקומות החיצונים אל הקדושה, **ימין ושמאל תפרוצי וכו' ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה**, בחינת **נחלה בלי מיצרים וגבולים**, כי הצדיק מהפך כל מקומות החיצונים והרחוקים מאוד אל הקדושה.

כל כוונת הבריאה הייתה על הציון הקדוש, באומן, אשר במקום זה נולדנו רק בשביל זה כדי לגלות כבודך הגדול והקדוש ונתקשרנו בהאמת באהבה

מישראל יש לו אות בתורה, כי ששים רבוא אותיות התורה כנגד ששים רבוא נשמות ישראל.

וכשיש חסרון באחד מישראל, נמצא שיש חסרון בתורה, ששם שורש נשמות ישראל כנ"ל, ועל כן בודאי אי אפשר לאהוב את התורה בשלמות, אבל כשיזהר מלדבר על שום ישראל ולבלי למצוא שום חסרון בשום ישראל, נמצא שאין בהתורה שום חסרון ומוס, אזי בודאי יאהב את התורה מאד, ואזי יתמיד בלמוד התורה, מגודל האהבה, כנזכר לעיל.

וזהו **תורת ה' תמימה** (תהלים יט-ח), היינו כשתורת ה' היא תמימה בלי שום חסרון ומוס, דהיינו כשנוהרין לבלי לדבר ולבלי למצוא שום חסרון בשום ישראל, שהוא אות מהתורה, נמצא שאז **תורת ה' תמימה בלי שום חסרון ומוס**, אזי הוא **משיבת נפש**, כי אז דייקא זוכין לאהבת התורה ומרגישין טעם מתיקות התורה שמשיבה את הנפש, מאחר שאין בה שום חסרון כנ"ל, ואז זוכין להתמדה, כנזכר לעיל.

אוצר היראה
שמחה, מ'

שמחה

עיקר שורש השמחה באמת נמשך מבחינת השמחה בו יתברך, שזהו עיקר השמחה באמת, כי באמת לאמתו אין שום שמחה בעולם כי אם כשזוכין להאמין ולידע ממנו יתברך, שזה עיקר החיים האמתיים **לכל חד כפום דמשער בלביה**, כמו שנאמר **כי בו ישמח לבנו** - כי בו דייקא.

כי אין שום שמחה אחרת באמת חוץ מזה, ודבר זה אי אפשר לבאר כלל, רק כל אחד ואחד כפי מה שזוכה לפעמים להרגיש מעט נעימות ערבות מתיקות השמחה האמתית הזאת, יכול להבין זאת היטב, שאין שום שמחה אחרת חוץ מזה, ואפילו המון ישראל הפשוטים שאין זוכים להרגיש זאת היטב, אף על פי כן, כל שמחתם של ישראל הכשרים בשבתות וימים טובים ובחתונה וכיוצא בזה, הכל נמשך משמחה זאת שהיא בחינת דבקות בו יתברך.

כי, אף על פי שאינם זוכים עדיין לבחינות דבקות באמת כראוי, אף על פי כן **אף על גב דאיהו לא חזי מזליה חזי** (אף על פי שהוא לא רואה, נשמתו